

Reptilian 5 Bölüm

– Tuna M.Yaşar · 01 Ocak 2021

1. Bölüm

Kapı 'pat pat' diye çalındı. Kapıya vuran kişi bir ritimle vuruyordu. Önce iki, sonra üç. Yaşlı adam zorlukla yerinden kalktı. Bu acelecilikte terliğini giymeyi başardı. Yavaş adımlarla kapıya yaklaştı.

"Kim o?" diye seslendi.

"Aç Durmuş amca, ben Ekrem. Uzun yoldan geldim. Karanlıkta evimi bulamadım."

Durmuş yavaşça kapının kütüğünü açtı. "Buyur Ekrem, hoş geldin hele." Dedi.

Ekrem "Senden bir fener istiyorum. Gökyüzünde ay yok. Sokak lambaları da yanmıyor. Şose yolundan buraya köpekler eşlik etti bana. Ne tanışmaktır bu. Köpeğin biri beni diğerlerinden kurtardı da gelebildim buraya."

"Evladım bağırsaydın duyar yetiştirdim. Neyse karnın aç mı. Bir şeyler hazırlayayım. Uzun yoldan geldin, açsındır sen."

Ekrem "Yok Durmuş amca, şehirden gelirken yanıma yetecek kadar yiyecek, konserve, şu bu aldım."

Durmuş "Dur öyleyse feneri getireyim." Dedi, sonra "Nereye koymuştum fenerleri." Diye söylenip evin içindeki soldaki odaya girdi. Durmuş amcanın evi, açtığı odadaki lambanın ışığı ile aydınlandı.

Ekrem içeriye ilgiyle göz gezdirdi. Yerde duvar yastıkları, yastıkların önünde minderler, duvarlarda geyik ve göl manzaralı duvar örtüleri vardı.

Ekrem içinden "İnsanın içeriye girip çıkması gelmiyor. Bak çocukluğumu hatırladım. Bu evin içinde az mı oynamadım, Fadime ninenin bisküvilerini az mı yemedim. Hele torunları Cafer ile tokatlamasına az mı iddiaya girmedim. İnsan özlüyor. Evime yerleşeyim, köydekilerin hepsini sigaya çekeceğim." Diye geçirdi. Durmuş amaca odada fitilini yaktığı fenerle göründü. "Al Ekrem. Yalnız dikkat et, camı kırık, bir yerini kestirme." Dedi.

Ekrem "Tamam Durmuş amca, dikkat ederim. Benim evde de fener var. Bildiğin gibi fenerlerin gaz yağı kolay kolay da uçmuyor. Fenerlerin bolluğu olsun yeter ki. Müsait bir zamanda fenerini getiririm."

Ekrem vedalaşacakken "Durmuş amca ver elini öpeyim." Dedi, yaşlı adamın elini hürmetle öptü, ardından oradan uzaklaştı.

Köyün içinde korku ile ilerliyordu. Geriden hala köpek sesleri geliyordu. Arada bir arkasına bakmayı ihmal etmedi. Gece karanlığında üç beş köpek göründü az ileriden. Ekrem bu kadar çabuk yakalanacağını tahmin etmedi. Pisseh mi dese kışa mı dese şaşsa kaldı.

Olduğu yerde durmuştu. Ne köpekler gidiyor ne o adım atabiliyordu. "Köyün köpekleri ne olacak, sokak köpekleri değil ki serseri olsunlar. Yanlarından sessizce geçirim." Düşünceleri ile yürüdü.

Köpeklerin yanından geçerken onlara bakmamaya çalıştı. Köpeklerden biraz uzaklaşmıştı ki, geriye dönüp bakma hatasını işledi. Köpekler havlamaya başladı. Ekrem adımlarını hızlandırdı. Köpekler de.

Ekrem evini görmüştü, koşmaya başladı. Çit kapısını hızla açıp içeriye girdi. Köpeklere baktı. Köyün tüm tenorları havlayarak hünerlerini sergilemekten Ekrem de, cep telefonu ile video çekmekten geri kalmadı. Dört dakikalık çekim yeter deyip evinin kapısına yöneldi. Cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı

açtı.

O an içeriden bir küf kokusu geldi. Haliyle iki senedir havalandırılmıyor, eşyalar kendi kendilerine kirleri ile çürüyüp gidiyorlardı.

Ekrem “Hoş bulduk ey evim.” Diye söylendi, ışıkları açtı. Bilgisayarını masasına koydu. Çantasındakileri bir bir masanın üzerine boşalttı. Yanına aldıklarını gözden geçirdi. Bir el dedektörü, gelişmiş bir fotoğraf makinesi, lambalı kasket, beş ışıldak bataryası, beş kalem, bir paket A4 kağıdı.

“Bunlar bana yeter. Hele şu mağaraya gideyim, tarih öncesi mağara resimlerini çokça çekeyim, en son düşündüklerimi yazayım. Ben bir arkeoloji öğrencisiyim ve tez hazırlıyorum. Tamam köylülerin sorularına da cevap bulduk. Şimdi güzel bir ziyafet zamanı.” Diye söyledi.

Çantasından sucukları ve bir kase margarinini de çıkardı. Evin içinde tava da vardı. Sucukları neyle pişireceğim diye endişesi son buldu.

Yemek ocağının hortum kafası tüpten çıkıktı, yerine taktı. Çeşmeyi açtı, kalıp sabun ve süngerle tavayı beş kez hem sabunladı hem duruladı. Adı üstünde koskoca iki yıl. Tozların zift yaptığı tava ancak böyle temizlenebilirdi.

Çaydanlığını yanında getirmekle akıllılık etmişti. İki üç su bardağı ve yarım poşet çayı da vardı.

Çeşmeden çaydanlığa su doldurdu, onu da ocağa koyup altını yaktı.

Şekeri eline aldı. “İyi ki şekerde getirmişim. Şu tahsilli olmak yok mu, her şeyi düşündürüyor insana. Bak annemi babamı özledim şimdi. Telefon açmam gerekir. Gerçi söylemişim varınca arayacağımı.

Adettendir, dur şunlara telefon açayım.” Diye söylendi.

Sucuk tavada kavrulurken Ekrem cep telefonu kulağında, karşıdan çalma sesini dinleyerek açılmasını bekledi.

“Alo anne ben sağ salım Çitlik Köyüne geldim. Evi temiz buldum. Ama içeride küf kokusu var.”

Ekrem’in annesi Nazife “O koku tahtalardan geliyordur. Evde yastık, yorgan namına bir şey yok.”

Ekrem araya girdi. “Olsa iyi olurdu. Ben onları yanıma alamazdım. Ümidim o ki ahırdan da olsa bir çul bulup üzerimi örteceğim.”

Nazife “Aman oğlum bitlenir kalırsın. Komşunun birinden emanet iste. Hemen yanında Şaziye teyzen var, ondan iste.”

Ekrem “ Tamam anne isterim. Babam uyuyordur, ona da selam söyle.”

Nazife “Uyuyor baban. Telefonu titreşime almıştım, uykum hafıftı, hemen cevap verdim.”

Ekrem “Haydi görüşürüz.” Dedi. Karşılıklı konuşma bitti.

Kızaran sucuğun kokusu eve hayat vermişti. Ekrem ilk lokmasını alınca aklına, kız arkadaşı Banu gelmişti.

Aralarında kırgınlık yaşanmıştı. Buluşma yerine geç gelmiş ve Banu kız arkadaşlarına mahcup düşmüştü.

Olay sonu Banu Ekrem’e “Ekrem benim bir dediğimi iki etmez, randevusuna saatinde gelir ve bir dolu metih.” Şeklinde yaşananları anlatmıştı.

Ekrem randevusuna geç kalmakla tüm meziyetlerini, Banu’nun ve kız arkadaşlarının karşısında yitirdiğini hissetmişti. Ayrırlırlarken “Görüşürüz.” Diye ayrılmışlardı ama bu görüş kırık bir kalp ile olmuştu.

Ekrem kendini telafi etmek için ne tür bir geri dönüş yapacak bilemedi. Çiçek mi alsaydı, olmaz. Çünkü çok sahte görünürdü. Başka da aklına hiç bir şey gelmiyordu. En iyisi zamanın akışına bırakmalıydı.

“Bak sen, Banu’yu şimdiden karın olarak görüyorsun. Evet bu bana heyecan veriyor.” Diye söylendi. Tavasında ki son sucuk lokmasını ağzına alırken “Ah, Banu’yu düşünürken yediğim sucuğun lezzeti aklıma gelmedi. Haz içinde yiyemedim. Olsun bir daha ki sefere. Ama dur bir daha ki sefere diye bir şey yok.” Saçmalığı içinde söylenirken cep telefonunu eline aldı. Banu’ya beş adet kalp emoji’si yolladı. Hemen yanıt geldi. “Neredesin Ekrem?”

“Köyümdeyim.”

Banu “Aaa ciddi misin?”

Ekrem sorgulamayan yeni bir ilişkinin başlangıcını hissetti. Geçmiş konulara girmemeye özen gösterdi. Bir on dakika ardından birbirlerinin seslerini duymak istediler.

Ekrem telefonu çaldırıp, Banu açtı. Yarım saate yakın konuştular. Birbirlerine yeniden ısınmışlardı. Ekrem sonunda “Seni seviyorum.” Dedi. Banu “Ben de.” Demekle yetindi. Ve telefonlarını kapattılar.

Ekrem kendinden korkmaya başladı. Cesaretli olmak istiyordu ama bu kadar değil. Bir kızın kalbine girmek yeni bir dünya yaratmaktı onun için. Ve Ekrem henüz denizleri, dağları yaratmamıştı. Dünyasında bulut bile yoktu. Ağaçlar hakeza. Dünyasında küçük hayvancıklar bile yoktu. Ama koca bir ‘seni seviyorum’ dünyası yaratmıştı ya gerisi gelirdi elbet.

Lavaboda ağzını ve dişlerini temizledi. Tekrar bilgisayarını bıraktığı odaya girdi.

Yarın için ön bir çalışma yapması gerekiyordu. Üniversite hocasından temin ettiği mağara resimlerine bakmak için bilgisayarını açtı. Resimler klasörünü tıkladı. Beş değişik resim çeşitli açılardan çekilmiş on beş resmi incelemeye başladı.

Geyikler ve onları avlamaya çalışan avcılar. Bir A4 kağıdı çıkardı, kalemini eline aldı. Jpeg resminde ki görüntüyü A4 kağıdına kalemle çizmeye başladı. Gerçekçi bir çizim için ekrana yaklaştı. Küçük kıvrımları da çizmeye özen gösteriyordu.

Bir saat çizim için uğraştı. Ardından mağara resminin üzerinde olduğu kayanın jeolojik girinti ve çıkıntılarını da çizmeye başladı. Böyle yapması Ekrem’in üslubuydu. Resim denen şey tam rabita ile çizilmeliydi. Kayanın üzerinde ki resim hariç tüm şekiller bir rabita oluşturuyordu onun için.

Ve işin sonunda şöyle düşünüyordu. “Bu benim on beş santimetre kare içinde çizdiğim çizikleri ne kim çizdi, ne de o çiziklere dikkat edip bakmadılar. Ben bu duvarın kralıyım. Bu bakir duvar kendini sadece bana açtı.” Bir saatte bunun için uğraştı. Çalışma iki saatini bulmuştu.

Dışarıda ezan sesi duydu. Çalışmasını bıraktı. Evden dışarıya çıktı. Ezan sesi ile zihnini rahatlattı. Ezan bitince bir sigara yaktı. Etrafı dinledi. Köpekler ne uluyor ne havlıyordu. Vaziyet kulübelerine çekilmişlerdi.

Yüksek perdeden “Kıs kıs.” Dedi bir kaç defa. Bir köpek seri şekilde havlamaya başladı. Ekrem havlayan köpekte tehdit olmadığını algıladı, bahçeye adımını attı, çit kapısından çıktı. Köpek dört adım önündeydi. Ekrem yaklaştı, yavaş şekilde köpeğin başını okşadı. Sonra evine geri dönüp çitten içeri girdi.

2. Bölüm

Uykusu vardı Ekrem’in. Uyumuştum ama seyahatte olsa bu bir otobüs uykusuydu. Ekrem annesinin tavsiyesini kulak ardı etti. Şimdi kim giderde Şaziye teyzeyi rahatsız eder, bırak kalsın.” Diye söylendi. Evin içinde sürüyle karton koliler vardı. Üç beş tanesinin bükülü yerlerini yırttı. Uzun dik dörtgen şekiller

oluşturdu. Onları boş divanın üzerine yaydı. Çantasına yeleşini tıktırdı, belli bir kabarıklık oluşturdu. Yeterli değildi.

Çantasından çıkan malzemelere göz gezdirdi. Hepsi katı ve çantanın içinde rahatsız edici olurlardı. Tek çare kot pantolonunu çıkarmaktı. Çıkardı, onu da çantasının yerleştirdi. Sonra divanın yanına geldi.

Divana uzandı. Yastık niyetine çantasını başının altına koydu.

Rüyasında bir kızın yanında bir ileri bir geri yürüyerek şarkı söylediğini görüyordu. Kız ona “Kalk, kalk, kalk.” Diye hızlı şekilde seslendiğini duydu. Uyandı birden. Saatine baktı, saat dokuza geliyordu. Dışarıda güneş ve serçelerin sesi vardı. Ama dur mutfaktan tıktırlar geliyordu. Sonra bir kaşığın tavadaki hareketini duydu.

Burnuna güzel iştah açıcı kokular geldi. Ekrem o an ne olduğunu kavradı. Evde mutfakta biri vardı. Bir kadın olmalıydı. Üzerinin çıplak şort ve atletle olduğunu görünce hemen yerinden fırladı.. Çantasından kot pantolonunu çıkarıp giydi. Ardından yeleşini giydi. Sonra mutfağa tedirgin adımlarla yürüdü. Genç bir kız gördü.

Ekrem “Günaydın kahvaltı mı hazırlıyorsunuz?” dedi.

Kız “Önce adımı söyleyeyim. Adım Filiz. Anne bize telefon açtı. Ben Şaziye’nin kızıyım. Annen ‘benim oğlanla bir ilgileniverin’ dedi. Evi derleyip toplayacaktım. Baktım uyuyorsun. Senin az sonra uyanıp kahvaltı edeceğini düşündüğüm için evden getirdiğim hamur karışımıyla kaygana yaptım. Bitti zaten.”

Ekrem “Öncelikle teşekkürler. Ben Ekrem. Nazife’nin oğluyum. Buraya üniversite dersim olan bir tezi hazırlamaya geldim. Ayrıca cesur olduğun için yine teşekkürler. Çekinmeden yardıma gelmişsin.

Kaygana hazırsa yiyebilir miyim?”

Filiz “Tabi tabi ben şimdi evin içini temizleyeceğim. Sonra evden yorgan, yastık, döşek getireceğim. Afiyet olsun.” Deyip hemen mutfaktan çıktı.

Ekrem hazırlanmış çaydan Filiz’in getirdiği bardağa dem koydu. Sonra üzerine kaynar su döktü. Şekerini atıp çay kaşığı ile karıştırdı.

Bir yudum aldı. İçinden “İşte beni kocası kabul eden Filiz’in meziyeti. Kız da güzel doğrusu.. Baş örtülü ve şalvarlı. Aman tanrım kendimi tutamayacağım, unut gitsin. Suç benim değil kızın. Bekar bir kızın bekar bir erkekle aynı evde yalnız olması bu. Karşılıklı düşüncelerin temasa geçtiği bir ortam.” Diye geçirdi.

Ekrem korkmaya başladı kendinden. “Tövbestağfirullah.” Diye söylendi. Tekrar üzerine şeker serpiştirilmiş kayganaya yumuldu.

Yeniden düşündü. “Üniversite okuyan biriyim. Bu köyde ilk gördüğüm kız Filiz. Çözülmesi zor bir denklem. Acaba aileler arası gizli bir antlaşma mı var. Annemin ‘kız oğlanı bir görsün bakalım. Kalpleri birbirine ısırırsa Ekrem’in araması kesindir’ veya ‘bunlar beşik kertiği. İkisine de söylemedik Bilmeden birbirlerini severek evlenseler neşeli olur. Evlendiklerinde beşik kertiği olduklarını söyleriz’ şeklinde bir planı mı var acaba?”

Ekrem yine şanslıydı ki tüm bunları düşünüyordu. Yan odada Filiz vardı. Ve düşünceye ses vermediği için Allah’a teşekkür etti.

Ekrem kahvaltısını bitirince lavabo temizliği yaptı. Ellerini yıkayıp dişlerini fırçaladı. Artık evde kalamazdı. Köyde dedi kodu olurdu. Filiz’in bulunduğu odaya doğru yürüdü. Temizlik için teşekkür

namına bir şey söyleyecekti. Ama vazgeçti, evden çıktı.

Korkmuyordu artık köpeklerden Köyün çeşmesinin yanına kadar geldi. Eğilip oluktan akan sudan içti. Köydeki mağarayı görmek için dağın eteklerinden çıkışa geçti. Saatine baktı, henüz on olmuştu.

Ağaçların içinden, kuru ot ve dikenlerden sakınarak tırmanıyordu dağı.

Zirveye vardığında biraz daha yürümesi gerekiyordu. Bu sefer tırmanış değil yatay bir yürüyüştü. Kayalık dağın arkasına geçti. Uçsuz bucaksız vahşi ormanlar, birbirini takip eden kayalık dağlar manzarayı süslüyordu. Hemen arkasında ki dağı terk edip önünde ki dağa yöneldi.

Mağara girişini gördü. Yanına ne fotoğraf makinesi, ne fener almıştı. Artık gördükleri ile yetinecekti.

“Filiz bende akıl mı bıraktı?” diye söylendi. O an mağaradan kendine doğru bir rüzgar estiğini hissetti. Bu bir anlıktı ama kulağında fısıltılar da duydu. Halüsinasyon görmediği kesindi. Neydi şimdi bu.

Muamma dehlizine girdiğinde otuz bin yıllık bir gizin içinde olduğunu anladı. Ekrem duvarlara baktı.

Mağaranın girişinden uzaklaştıkça karanlığa daha da gömülüyordu. Bir kitaptan öğrendiği rabıtayı uygulamaya başladı.

Bilim adamları buranın en az otuz bin yıl önce insan atalarınca da kullanıldığını söylüyordu. Bu zaman buz devriydi. “Destur ya buz devri zamanı.” Dedi. Ve bulunduğu yerin buz devrinden kalbine, güneş batarken ki kızılılıkta kırmızı zaman nuru akıtmaya başladı.

Muazzam bir deneyim. Bir geyiğin peşinden koşan insanlar, bilmediği bir dilin kendini etkilediği sesler, kızarmış et kokuları, ağzında kabaca öğütülmüş tahıl tadı. Ve Ekrem ikinci kademedeki rabıtaya geçti. Bu avcılarının düşünceleri ile ilgiliydi. Ekrem düşüncenin, bulunduğu ortama ışımaya yaptığını, düşünce ile istediği bir dönemde ki bu ışımayı rabıta ile kusursuz şekilde okuyabileceğini biliyordu.

“Destur ya otuz bin yıl önce ki insanların düşünce ışıması.” Dedi. Ve otuz bin yıl önceki bu mağarada ki düşünce ışımından kalbine, çay renginde kırmızı nur olan ışımının kalbine aktığını düşünmeye başladı.

Bu daha muazzamdı. İnsanların birbirine şaka yapma planlarını, kimi avcı insanların kızarmış eti düşündüğünü algılıyordu. Dişilere sahip olma hırslarını, av esnasında yaralanmadan korkmalarını, av aletleri yapma planlarını. Biraz da beste denen şeyin olmadığı şarkılarla ve avcılarının bu tempoya kendilerinin de bilmediği uyduruk sözlerle eşlik ettiğini okuyabiliyordu.

Ekrem rabıtayı bıraktı. Bu düşleri görürken rabıtayı hiç bırakmamıştı. Sürekli düşünce ışımalarını müşahede ediyordu. Rabıtanın dolayısı ile yaşadığı gerilimi üzerinden atmak için paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Her şey güzeldi. Bir şey eksikti. Bunları kayda almak.

Yanında kayıt yapacak hiç bir şey yoktu. Otuz bin yıl öncekilerin direkt kaydı zihnindeydi. Ekrem bunu da başaracaktı. Bu kaydı da rabıta yapıp bir materyale kaydedecekti. Tek tek neolitik çağda yaşamış insanları karşısına alacak, onları hataları, günahları ve sevapları ile sorguya çekecekti. Bu Ekrem için kolaydı.

Sigarası bitiyordu. Son fırtına içine çekip yere attı. Mağaradan çıktı. Önünde ki uzun yol ona kısa gibi göründü. “Bu rabıtanın esrarındandır.” Diye söylendi. Gerçekten kısa bir süre sonra köyün içindeydi. “Bir başkası bunu yaşasa keramet der, çıkar işin içinden” diye içinden geçirdi.

Yönünü köyün çeşmesine çevirdi. Uzaktan çeşme başında iki kızın su doldurduğunu gördü. Ekrem ne yapacağını şaşırıldı. Yine de cesaretle çeşmeye doğru yürüdü.

Kızlar dönüp baktılar. Ekrem gelince biri “Sen Nazife teyzenin oğlusun. Az önce ablam benden evi

paspaslamak için buradan su doldurmamı istedi. Benim adım Gülistan. Bu da Büşra.”

Ekrem “Memnun oldum. Beni en çok bu çeşme sevindirdi. Bedava akıyor ve insanlar para vermiyor.”

Gülistan “Öyledir. Biz sadece arada bir gelir alırız. Ablam da sizin su saatiniz işlemez diye bu yolu seçti. Malum uzun zaman köye gelmiyorsunuz. Su faturası olursa gecikme zammı hepten katlanır.”

Ekrem “Doğru söylüyorsun. Köy okulu hala işler durumda değil mi?”

Gülistan “Okul öğrenci az olduğu için kapandı. Öğrenciler ilçeye köyün minibüsü ile gidip geliyorlar. Zaten mesafe ne ki., on altı kilo metre.”

Kızlar bidonlarını doldurmuşlardı. Ya çekingenlikten ya benimsedikleri usturuptan Ekrem’e hiç bir şey demeden oradan ayrıldılar. Ekrem oluğa eğildi, kana kana su içti.

Filiz hala evdeydi. Ekrem evine giremezdi. Köyün bakkalına doğru yürüdü. Bakkalın önüne cipsler konmuştu. Bu bakkal açık demekti. Bakkalın önünde eski bir masa, eski bir sandalye ve tabure vardı. Ekrem içeride ki bakkal sahibine “Selamünaleyküm Cemil dayı.” Dedi.

Cemil “Oo yeğenim hele hoş geldin. Ne yapıyorsun ne ediyorsun. Ailen nasıl, uzun zamandır yoksunuz.”

Ekrem “Şehirliyer böyledir, gittiler mi gelmezler ama ben geldim.”

Cemil “İyi ki de geldin. Yarın düğün yemeği var. Tüm köylü davetli. Komşunuzun kızı Filiz evleniyor.”

Şok üzerine şok. Şaşırdı Ekrem birden. Biraz da suçladı kendini. Ekrem “Hayırlı uğurlu olsun” dedi ekledi. “Tost yapıyor musun hala?”

Cemil “Ben o tostları para kazanmak için yapmıyordum, hayır için yapıyordum. Maksadım çocuklara şehirliliği aşlamak. Tostu her cumartesi pazar yine yapıyorum. Dur sana da yapayım.”

Ekrem “Teşekkürler, tost çayla iyi gider. Bakıyorum çayın yok. Alış veriş usulüne uymak için senden bir şişe de gazoz alacağım.”

Cemil “Çok iyi yaparsın. İlk sifhahı da senden almış oluruz. Tost bedava gazoz parayla. Bu benim sloganım. Çocuklara da böyle söylüyorum.”

Ekrem “Ticarette güzel bir taktik. Tost yiyenin gazozu da canı çeker. Peki gazoz kaç lira?”

Cemil “Kimseye söyleme ama tostun parasını gazozdan çıkarıyorum. Gerçi köylülerle bunu konuştum. Olumlu karşıladılar. Bunu sadece çocuklar bilmiyor. Köydeki bir iki çocuk bunun farkında. Gazoz içiyorlar ama diğeryer çocuklar gibi sık sık değil.” Dedi ekledi. “Tostun hazırlanırken gazozu açayım mı?”

Ekrem “Para kazanmanın bir yolu daha.” Diye düşündü. “Aç.” Dedi.

3. Bölüm

Ekrem tostunu ve gazozunu içince bakkaldan ayrıldı. Karnı şişmişti. Önce kaygana sonra tost. Okkalı bir kahveye ihtiyacı vardı. Filiz’in evde temizlik işlerini erken bitirmesini ümit ettiğinde hevesle yoluna devam etti.

Evin kapısına vardığında Filiz’in bahçe temizliğine başladığını gördü. Ekrem çit kapısından içeriye girdi. “İçeri girebilir miyim?” dedi.

Filiz “Tabi içeri ile işim bitti. Yalnız taban tahtaları kenarlarında çürükler var. Aralarından böcekler çıkacağını tahmin ediyorum. Onlara karşı çaresiz kaldım.”

Ekrem “Çok teşekkür ederim. O kadar bir ayrıntının önemi yok.” Deyip lafı uzatmadan içeriye girdi. Pırl pırlı ev. Filiz annesini aratmamıştı. Ekrem kendi kendine sordu. “Neden biz erkekler dağıtıcı

oluyoruz da kadınlar toplayıcı. Neden anaerkil değiliz. İlk insanlarda bunun tersi yaşıyordu. Şartlar mı değişti. Bir kez daha değişebilir. Her evde kocasına emreden kadın enteresan olurdu.”

Ekrem mutfağa geçti. Kulplu cam bardağına su doldurdu. Önceden beş kez yıkadığı cezveye suyu boşalttı. Ocağın altını yaktı. Kahve kavanozundan Türk kahvesini şeker kaşığı ile alıp bardağın içine koydu. Amacı cezvede ki su kaynayınca bardağa dökülecekti. Böylelikle cezve kahve artığı ile kirlenmeyecekti. Yöntemi o bulmuştu. Bardaktaki sıcak su ile kahveyi bir süre bekletti. Kahvenin aroması ortaya çıkması içindi bu.

Yeterince bekledi ve kahve dolu bardağa çeşmeden az bir şey soğuk su kattı. Sıcak içemiyordu. Sonra kahvesini seri şekilde içip bitirdi. Çalışma odasına geçti. Bilgisayarını açtı. Word dosyası oluşturdu, açtı dosyayı.

Yazmaya başladı. “İlk rabıtam zamanda geriye gitmek içindi. İkinci rabıtam gittiğim zamanda ki avcıların zihinlerini okumak içindi. Zorlanmadım. Bilakis kolaydı bilgilere ulaşmak.” Diye devam etti.

Ekrem mağaradaki rabıta esnasında gördüklerini okuduğu düşünce ışımalarını yazdı. Zorlandığı tek şey avcıların ölüm korkusu idi. Bu biraz da tehlikeliydi Ekrem için. Avcının ölümünü aktarabilmek için bunu birebir düşünmek gerekirdi. ‘En iyisi bunu yazmamak’ dedi. Bu kısmı yazmadı.

Bir tıkırtı duydu evin içinde. Ekrem yerinden kalktı, odadan dışarıya çıktı. Filiz zannetti ama değildi. Filiz bahçede temizlik yapıyordu. Korkulu adımlarla mutfağa doğru yavaşça yaklaştı. Tam o an mutfaktan tangır tungur ses çıktı. Ekrem yutkundu. İçeriye bakacaktı ama nasıl. Karşılaşacağı şeyden korkuyordu. “Hey orada biri mi var. Hemen çıkın oradan.” Diye seslendi Ekrem. Cesaret edip mutfaktan içeriye baktı. Bir şey görünmüyordu. Kimsecikler yoktu içeride. Yalnız mutfağın penceresi açıktı. “Porsuk, kedi veya ona benzer bir hayvan olmalıydı.” Diye düşündü Ekrem.

Tezgahın üstü darmadağınikti. Hırsızın veya hayvanın bir şeyler aradığı malumdu. Elbette bu yiyecek olacaktı. Hemen buzdolabını açtı. O da ne, iki kutu sütü yoktu. Şimdi anlaşılıyordu. Bir hayvan olsa süt içmeye çalışır yere dökerdi. Yerlerde süt bulaşığı olmadığı için hırsız kesinlikle zeki biriydi. Aklına geliyordu ama bunu yakıştıracığı kişiyi düşünmek istemiyordu. Yine de biraz düşündü.

“Kesinlikle haylaz bir köy çocuğunun işi.” Dedi noktayı koydu. Pencereden bakıpta soygundan bir iz aramadı. Pencereyi kapattı, tekrara odasına döndü. Bütün keyfi kaçmıştı. Az önce yaşadığı şeyi ya unutacak ya da hırsızın bağışladığına kendini inandıracaktı. Ancak bu şekilde yazısına devam edebilirdi. İkisini birlikte yaptı.

Öğlen olmuştu. Ekrem dört sayfalık mağarada ki yaşadıklarını yazma işini bitirmişti. Bilgisayarını kapattı. Mağaraya tekrar gitmeyi düşünüyordu. Evden mağaraya bir saatlik yürüyüşle ulaşabiliyordu. Bir saat orada kalış ve geri dönüş. Üç saatini alacaktı. Karanlığa kalmaz hatta evde yalnızlık çekecek zamanı bolca olurdu.

Bu sefer hazırlıklı olacaktı. Sırt çantasına fener, çapa, fotoğraf makinesi ve bolca batarya aldı. Evden dışarıya çıktı.

Filiz yoktu ortalıkta. Bahçe temizliğini bitirmiş olmalıydı. Çit kapısına doğru ilerledi. Uyduruk tahta kapıyı açtı. Sağına soluna baktı Kimse yoktu sokakta. Sokağa adımını attı.

Önce köyün çeşmesine uğradı. Bir kaç çocuk oturmuş bir şeyler içiyordu. Ekrem ellerinde ki süt kutularını görünce anladı. Bu onun sütüydü. Hiç bozuntuya vermeden çeşmeye yaklaştı. Oluktan su içti.

Çocuklarda biri “Abi al sen de iç.” Deyince Ekrem bu ikramı geri çevirmedi. Kutuda kalan son yudumları tüketti.

Sütü ikram eden çocuk “Abi sütü bitirdin sen. Bize bir şey kalmadı.” Dedi elinde ki boş kutuyu ayağıyla ezerek.

Ekrem “İkram ediyorsanız bunu sorgulamanız doğru bir şey değil. Hem süt zaten bitmek üzereydi. Son yudumları da ben içtim.”

Aynı çocuk “Afiyet olsun o zaman abi.” Dedi.

Ekrem ne diyeceğini bilemedi. “Çok nazıksınız.” Demekle yetindi. Oradan uzaklaştı.

Dağın eteğine gelmişti. Tırmanışa geçti. Dağın zirvesi uzak değildi ama normal yürüyüşte yirmi saniyelik yol iki dakika sürüyordu.

Dağda tek tük ağaçlar vardı. Çoğu kaysı ağacıydı. Ekrem birinin yanına gidip soluklanmak istedi. Yanına vardığı ağaç kaysı çağlası ile doluydu. Dalların birine uzanıp beş altı tane çağla kopardı. Yemeye başladı. Her meyvenin aroması nasıl farklıysa, bu çağladaki ekşilik diğer ekşi meyvelerin ekşiliğinden farklıydı. Çağlayı yerken limon yiyorum diyemezsiniz.

Ekrem avucundakileri bitirince bu sefer biraz daha fazla çağla kopardı. Kopardıklarını sırt çantasının gözüne koyuyordu. Yeter deyip koparmayı bıraktı. Yoluna devam edip yirmi metre kalan zirveyi tırmanışa geçti. Kısa zamanda zirveye ulaştı.

Fotoğraf makinesini çıkardı. Aşağıda ki manzaranın ve köyün bir hayli fotoğrafını çekti. Sonra gözlerini manzaraya çevirdi. Böyle yerlerde aklına hep dinozorlar gelirdi. Dağlarda ki kayaların ihtişamı ona çok şey anlatıyordu. Hemen karşısında ki zirvede dikdörtgen kayalık bir oluşum vardı.

Ekrem “Mutlaka bir dinozor devrine şahitlik etmiştir.” Diye içinden geçirdi. Ekrem hemen rabıtaya geçti. O dikdörtgen kayalıktan kalbine kızıl renkte düşünce ile nur akıtmaya başladı. Bir üç dört dakika böyle yaptı. Sonra üzerinde durduğu dağa görünmez ve gizli manevi hattını çekmek için dağın iç merkezine “Destur ya rab.” Diyerek Allah’tan nur içirdi. Bu zevk veriyordu Ekrem’e. Bu rabıtada on dakika kaldı. “Bu kadar yeterli dağa rengini verip, iz bırakıp iz almak.” Diyerek yönünü çevirdi. Mağaranın bulunduğu dağa ulaşmak için inişe geçti. Yokuş aşağı inmek rahatlatıcıydı. Yine kaysı ağaçları ile karşılaşılıyordu ama çoğu çam ağaçlarıydı.

Ekrem araba yoluna indi. Bir kaç adım sonra tekrar tırmanışa geçti.. Mağaraya vardığında fenerli kasketini taktı, ışığını yaktı. Tekrar çantasını sırtladı. Mağaranın içine doğru yürüdü.

Bu mağaranın derinliğini kimse bilmiyordu. Bilenler ise ucu bucağı yok diyorlardı. Bir söylentiye göre mağaranın derinlerinde insan kemikleri vardı. Bu mağaranın kokusundan belli diyorlardı. Yine de Ekrem korkmadan, çekinmeden yürüyüşüne devam etti.

Ekrem elektronik mesafe ölçerine baktı. Şaştı kaldı. “Ne zaman beş yüz metre yürüdüm.” “Cihaz söylüyorsa doğrudur.” Dedi sonra. Bunu üstelemedi. Aniden bir ses duydu. Su damlası sesi gibi ama sanki su damlasının sesini arttırmışlar da kulağa yüksek sesli bir hoparlörden geliyor gibiydi.

Korkmadan sese doğru ilerledi. İleriden yeşil renkli bir ışık huzmesi gördü. Ekrem ışığa yaklaştıkça ışığın aydınlığı daha da artıyordu bilinçli bir şekilde. Ekrem ışığa iyice yaklaştı. Işık insan boyunda bir sandıktan çıkıyordu.

Ekrem yaklaştı. Işık saçan sandığın üzerinde parlayan kırmızı semboller gördü. Çeşit çeşitti semboller.

“Ekrem “Tarih öncesi bir muamma.” Diye söylendi. Ne yapacağını şaşırıldı. Dokunsa mıydı dev sandığa. Cesaret edip dokundu. O an olanlar oldu. Ekrem ortalıktan yok oldu.

Ekrem kısa bir ışık parlamasından sonra kendini, devasa genişlikte başka bir mağarada buldu. Ağarta ve Şamballa fanatığıydı Ekrem. Tutkunu olduğu bu uygarlıklarla sorguladı durumunu.

“Keşke öyle olsa. Bir gerçek var ve hiç çaba harcamadan yabancı bir yerde buldum kendimi. Umarım yaratıkların ülkesine gelmişimdir.” Diye söylendi. Etrafta lambalar yoktu. Ama geniş mağaranın içi pırıl pırıldı. Bu aydınlık Ekrem’in bütün korkularını giderdi.

Her on beş yirmi metrede mağarada karşılıklı iki çıkış kapısı görüyordu. Ekrem bunlar nereye açılıyor diye kontrol bile etmedi. Geniş ve aydınlık mağarada karşısına çıkacak sürprizlere doğru ilerledi.

Az sonra mağaranın sonuna gelmiş gibiydi. Karşısına düz mavi bir duvar çıktı. Ekrem duvara yaklaştı. Parlamaya başlayan duvardan ses geldi. “Korkma dokun.” Dedi. Sesi sorgulayacak durumda değildi.

Hemen duvara dokundu.

Kap katı, ne metali olduğu belli olmayan, kadife kumaş gibi hissettiren duvar gözünün önünden yok oldu. Karşısına Şamballa halkı zannettiği, gözleri kocaman, şeffaf vücutlu, bakınca kemikleri dahi seçilen, iki yaratık gördü.

Yaratıklar Ekrem’in zihni ile konuşuyordu. “Gel diyorlardı. Bizi takip et.” Uzun bir koridorda ağır adımlarla ilerlediler. Beş dakika gibi yürüyüşten sonra koridoru çıktılar.

Eşsiz mükemmel manzaraları olan, dağları ve ormanlarıyla, gök yüzünde uçan kuşlarıyla, dinazorların olduğu bir dünya serildi önlerine.

Ekrem’in sağındaki yaratık “Burada kalmak istiyorsan bizimle antlaşma yapmalısın. Antlaşmamız biz reptilyan Şamballa halkımızla hiç dışarıya çıkmadan iki sene yaşamaktır. Kabul etmezsen seni hemen dünyana götüreceğiz. Ve zihninden bu yaşadıklarını sileceğiz. Var mısın yok musun?”

Ekrem “Burada fotoğraf çekmeme izin verirsiniz şartınızı kabul ediyorum. Yalnız bir sorum olacak. Beni niye buraya getirdiniz. Bana niye iyilik yapıyorsunuz?”

Yaratık “Siz zeki insanlar bize benzediğiniz için. Her iyiliği sorguluyorsunuz da ondan.” Dedi.

4. Bölüm

Ekrem kendine iyi davransalar da bu iki yaratıktan ve bulunduğu ortamdan ürküyordu. Düşlerinde bile yoktu bu yer, ruhuna yabancıydı. İki yaratıkla yürümeye başladı.

Biri “Benim adım Enmeenluanna. Seni toplantı salonuna götüreceğiz. Kralımızın taç giyme kutlaması töreni var. Kralımız iki yıldır iktidarda. Törenimiz eğlenceli ve bir o kadar ilginçtir. Sürprizi sen de göreceksin.” Dedi.

Ekrem dinliyordu sadece. Soru sormak aklına gelmiyordu, bilmiyordu ki bir şey. Az sonra Ekrem yanında ki iki yaratığın benzerlerini görmeye başladı. Yaratıklar da ilgiyle ona bakıyorlardı.

Büyük kesme taştan yapılmış bir binanın önüne geldiler. Basamaktan çıktılar, içeriye girdiler. Binanın içinde odalar yoktu. Geniş yuvarlak şekilde oturulacak taş basamaklar vardı. İçerisi bir hayli kalabalıktı, reptilian doluydu.

Ekrem’i boş bir basamağa oturtular. Enmeenluanna yanındaydı. Diğeri ayrılıp gitmişti. Onca reptiliandan konuşma sesleri geliyordu. Sözlerinden sesli harfleri atmışlar sessiz harflerle

konuşuyorlardı.

Bir borazan çaldı. Ardından ona eşlik eden beş borazan daha. Trampet sesleri geldi. Tüm reptilianlar ayağa kalktı. Kral olduğu belli olan reptilianın işareti ile iki bine yakın ayağa kalkan reptilian kalabalığı oturdu. Ama kral tahtına oturmadı. Önünde duran ayna gibi şeye dokundu.

Aynanın içinden iki reptilian ve taşıdıkları kadın olan bir insanla çıktılar. Kadın korku ortamında bağırıyordu ama belli belirsiz hareketler yapıyordu. Ona uyuşturucu vermiş olmalıydılar. Kadını uzun bira yüksek zemine yatırdılar.

Bir kaç reptilian kralın yanında tuhaf sesler çıkardı. Sessiz harflerden ve anlamı bilinmeyen ve onların kutsal saydığı sözler.

Kral eline aldığı biraz uzun kamayı kadının tam göğsüne sapladı. Ardından cesedi yanındaki iki reptiliana bıraktı. İki reptilian kadını dakikalar içinde parçalara ayırdı.

Kral reptilian bağırmağa başladı. "Azag galra sagbi mu unna te. Namtar galra zibi mu unna te. Utuk sul gubi mu unna te. Ala sul gabi mu unna te. Gıdım sul ibbi mu unna te. Galla sul kadbi mu unna te. Dıngır sul girbi mu unna te." Sözlerini söyledi. Ardından boğazlanıyormuş gibi ağlama çığlıkları atmaya başladı. Sonra eli ile Ekrem'in oturduğu tarafı gösterdi. Ekrem yanındaki iki reptilian tarafından oturduğu yerden kaldırıldı. Koluna girdiler.

Sağdaki reptilian "Korkma sana bir şey yapmayacağız. Kralımız kadının kanı ile seni kutsayacak." Dedi.

Korku ile ilerliyordu Ekrem. Reptilian kalabalığının arasından geçerken tezahürat benzeri naralar duyuyordu. Ekrem'in bacağı titremeye başladı. Gözü karardı. Birden karanlığa dönüştü etraf.

İki reptilian Ekrem'i kurban edilen kadının bulunduğu taş yükseltiyeye koydular.

Kral "Bu iki insan parçalanma tamamlandıktan sonra kutsallaşacaklar ve evlenecekler. Cihazda parçaları birleştirirken önce dişiyi sonra erkeği birleştirin. Bilinçlerini kazanmadan dünya yüzüne evlerine taşıyın. Kadının ismi İrem. Geride iz bırakmayın. Zihinlerinden öldürülüşlerini silin. Haydi şimdi de erkeği öldürüp parçalayın."

İki reptiliandan biri uzun kamayı aldı. Ekrem'in göğsüne batırdı. Ardından Ekrem'in kolunu ve bacaklarını kopardılar. Ardından kafasını koparıp vücudunu parçalara ayırdılar. Taç giyme kutlaması bitmişti. Kral mahiyeti ile oradan ayrıldı.

Ekrem sağına ve soluna dönüp duruyordu. Kötü bir rüya görmüştü. Gözlerini açtığında doğruldu. "Ben mağaraya girmemiş miydim. Evime nasıl geldim." Diye söylendi. Hatırlaması gerektiği hatırlıyordu. "Evet en son mağaradaydım. Bir şeyler oldu bana. Ama ne?"

Rüyasında kendini kestiklerini ve parçaladıklarını görmüştü. Eline, koluna, bacaklarına baktı. Hiç bir iz yoktu. "Tabi ya arada ki kayıp halka benim ile mağara arasında. Hiç iz bırakmadan beni taşımanın yolunu bulmuşlar. İnsanı uyurken kendi şehirden taşıyıp gözünü başka bir şehirde açarlarsa elbet kayıp halka olacak." Dedi.

O an cep telefonuna mesaj gelmişti. Mesaja baktı. Bir kızdan geliyordu. Mesaj "Pardon sizi tanıyamıyorum. Adım İrem. Yanlışlıkla mesaj gönderdim. Kusura bakmayın." Diyordu.

Ekrem de "Önemli değil." Şeklinde gönderdi cevabını. "Ne şanslıyım. Üniversite de kız arkadaşlarım var, köyde yok ama illaki tanımadığım bir kız arkadaşım da olacak. Neyse bakalım işimize." Dedi.

Çantasına baktı. Çalışma masasının yanında yerde duruyordu. Bilgisayarı da hakeza masanın üzerinde.

Karnı açtı. Saate baktı. Saat tam on yediyi gösteriyordu. Ayağa kalkıp mutfağa yöneldi. O da ne. Ocağın üzerinde türüm türüm bir yemek tencere içinde.

“Filiz’i yabancıya kaptırdık. Aşk olsun Filiz. Yabancı birine elinden geldiği kadar yardım ediyorsun.” Dedi kendi kendine. Boş bir tabak ve kaşık aldı. Tencere kapağını açtı. Tezgahtaki kepçe ile tabağına iki kepçe kuru fasulyeden kattı. Dolapta ayran olduğunu biliyordu. Bu sabah Filiz getirmişti.

Ayran dolu tası masaya çıkarıp koydu. Bardağına ayran döktü. Ekmeğini de hazır edip oturdu. Birden davul ve zurna sesi duymaya başladı. “Düğün yarın değil mi. Tarih mi atladım yoksa. Yarına hazırlık olabilir. Bakkal ne demişti acaba. Yarın mı öbürsü gün mü?” Diye söylendi.

Yemeğini bitirip bulaşıklarını kalıp sabunla yıkadı. Temizlik bitince çaydanlığa su doldurdu, ocağa koyup altını yaktı. Canı bilgisayarda oyun oynamak istedi. Hemen odasına geçti. Bilgisayarını yerinden alıp mutfağa getirdi. Aç düğmesine dokundu.

“Hem redalert oynarım hem çaydanlığa dikkat ederim. Bekarlık gibisi yok. Birde mali kaynaklarım tükenmese yeme de yanında yat.” Dedi kendi kendine.

Filiz kız kardeşi Gülistan ile konuşuyordu. Filiz “Tüm bildiklerini baştan anlat. Can kulağı ile seni dinliyorum.” Dedi kardeşine.

Gülistan “Abla iki kere söyledim. Anlamıyor musun. Hem sen Olcay ile nişanlısın. Nereden çıktık, üstüme eğilim sağlık. Duyan olursa seni tefe korlar.”

Filiz “Neyse anlatmayı bırakabilirsin. Olcay’ı sevmiyorum. Koca bulmak zorundaydım ama şimdi değil artık.”

Gülistan “Gerçekten anlaşılmaz birisin. Yoksa Ekrem denen o çocuk ve Olcay ile aynı anda mı evleneceksin?”

Filiz “Ben seninle dalga geçiyorum. Elbet Ekrem’i alıp Olcay’ı boşamayacağım.”

Gülistan “Yine karışık konuşmaya başladın. Heyecanlandın mı cümlelerin sonu başına geliyor. Bu da seni ele veriyor. Düğün büyük bir olay. Karizmanı çizdirirsin. Ağır iken yenli olursun. Bırak bana Ekrem’i. Onunla ben evleneyim. Bana daha münasip.”

Filiz “Verdim gitti.” Deyince Gülistan sevinçten ablasının boynuna sarıldı.

Ekrem redalert oyununda öndeydi. Bilgisayarın tüm saldırılarını savuşturmuştu. Dört yerde ana üssü vardı. Şu an uçan askerleri yeterince çoğalmıştı. Düşman üssüne doğru harekete geçti. Kısa zamanda oraya varıp üssü bombardımana başladı. Ana üssü yok etti. Diğer yapılar ise çocuk oyuncağıydı. Ana üs yok edilince düşman ilerleme değil, kesin gerileme sürecine giriyordu.

Ekrem ağıra alarak önce yerdeki askerleri öldürdü. Sonra tankları ve altın toplayan arabaları. Oyunu kazandı.

Çayı unutmuştu. Hemen kalkıp ocağı söndürdü. Çaydanlıktan bir hayli su eksilmişti. Bunu önemsemedi. Çok kaynamış suyun çay deminin parlak olacağını biliyordu. Sevindiği şey ise çok kaynamış suyun kireç oluşturmadığıydı. Demek o kadar çok kaynamamıştı. Ocağı tam zamanında söndürmüştü.

Poşetten demliğe çay koydu. Demliğin kapağını kapatıp dinlenmeye bıraktı. Çok kaynamış su iyi bir şeydi ama canı sıkıldı bundan. Oyun zevki kaçtı. Masaya dönüp oyundan çıktı, sonra bilgisayarını kapattı.

Dişarıda zurna sesi hiç susmamıştı. Havaya bir kaç el kurşun sıkıldığını duydu. Pat pat sesleri yüksekti.

Dışarıda ne oluyorsa kalabalığa karşı yapılmış bir gösteriydi. Bu belki de köylüleri eğlenceye çekmek içindi.

Ekrem çayın demlenmesi için yarım saat beklemişti. Demliğin kapağını açıp baktı. Çay taneleri dibe çökmüştü. Bardağını hazırladı. Bardağına demden koydu. Tahmin ettiği gibiydi. Parlaktı dem, bulanık değildi. Sonra üzerine çaydanlıktaki sıcak sudan döktü.

Ekrem düğün eğlencesine akşam katılmaya karar vermişti. O vakte kadar kitap okumak istiyordu.

Odasında ki kapaklı kitap rafına yöneldi. Kapağı açtı. Dionis Yayınlarından çıkma, Robinson Crusoe isimli romanı aldı. İçine sayfanın başına baktı. Daniel Defoe, Ağustos 2017 basımı olduğunu gördü.

Odadaki tek koltuğa oturdu. Çayını sehpaye bıraktı. Şekerini atıp karıştırdı. Kitabı okuyacağı için sevinç duyuyordu. Bir mental yoğunluk yaşıyordu. Bu onu kitap okumaya sevk ediyordu.

Yirmili sayfaya gelmişti. Cama birileri taş atmış gibi ses geldi. Ekrem pencereden baktı, kimse yoktu.

Pencereyi açıp öyle de baktı. Yine kimseyi göremedi.

Gülistan ecel terleri döküyordu fark edilmemek için. Ekrem onundu artık. Gülistan “Cama benden başka taş atan olmadı. Bir şekilde ruhu beni hissedecek. Ve bende onu kutsal kafesime koyacağım. Sen benimsin Ekrem. Ölüm ayırır bizi. Bunca yıldır erkek değmedi elime. Dur bu daha başlangıç.” Diyordu içinden.

Arkasına sindiği kaysı ağacından dikkatle baktı. Görünmüyordu Ekrem. Gülistan hızla bahçe duvarına yürüdü. Seri bir şekilde duvara çıkıp kendi bahçelerine atladı.

Gülistan “Abla abla başardım. Ekrem’in camına taş attım. Dışarıya baktı, beni göremedi. Ama yakında beni hissetmesi an meselesi.”

Filiz “Kendini ağırdan sat. Hemen koyverme, yelkenleri indirme. Bak benim sözümü dinledin. Sana güzel bir şey yaptırdım. Kıymetimi bil sözümünden çıkma.”

Gülistan “Aman abla öğündüğün şeye bak. Altı üstü pencereye taş attım.”

Filiz “Yanakların elma gibi kızarmış. Gelinlik kız gibi heyecanlısın.”

5. Bölüm

Akşam olmuş düğün melodileri başlamıştı. Önce saz bir giriş yaptı. Galiba ‘Ankara’nın büklüm büklüm yollarını çalıyor. Ekrem’in tahmini doğru çıktı. Türkü doğruydu. Melodiye org aleti de eşlik etti.

Ekrem aynada kendine son kez baktı. O an babaannesi Leyla’nın sözlerini hatırladı. “Ne taranıyorsun.

Aynanın başında kız gibi bekliyorsun. Gören olursa ayıplar seni.” Demişti babaannesi.

Ekrem kapıya yöneldi. Spor ayakkabısı tozlanmıştı. Temizleyecekti ama ayakkabı fırçasını da getirmemişti. Ayakkabısını giydi. Tertemiz halı üzerinde yürüyerek lavaboya girdi. Orada sehpa üzerinde duran kağıt havludan iki tane kopardı. Tekrar temiz halının üzerinden tozlu ve kirli ayakkabısı ile yürüdü, evden çıktı.

Hemen bahçe çeşmesinin yanına gitti. Çeşmeyi açıp ellerini ıslattı. Spor ayakkabısını bir kaç defa elleri ile sildi. Şimdi ellerini temizlemesi gerekiyordu. Ama birden bahçe duvarından Gülistan seslendi.

“Abi galiba ellerini yıkayacak sabun arıyorsun. Az önce sabunla işim bitti. Al.” Dedi.

Ekrem uzatılan küçük kaplı çiti kutusunu aldı. Eline kutudan bir miktar alıp su ile köpürttü. Sonra ellerini duruladı.

Gülistan hala bekliyordu. Ekrem "Al çitiyi teşekkürler." Diye kutuyu Gülistan'a uzattı. Görmeliydiniz Gülistan'ı, sevinçten havalara uçuyordu. "O benim erkeğim, biricik aşkım." Diye bir kaç defa eve girene kadar söylendi. Evden içeriye girerken yine söylenince Filiz "Kız kendini kaybetmiş. Kendine gel Gülistan. Duyan olursa sana deli divane derler." Dedi.

Gülistan "Derlerse desinler, banane. Hayatımın aşkını buldum ya, gerisi vız gelir." Filiz "İki gönül bir olunca samanlık seyran olur derler. Gerçekten kıskandım seni. Düğününe senin tatlı gölgen düşerse hiç şaşmam."

Gülistan "Aman abla beni kıskan yeter." Ekrem düğün alanına girince kalabalığın haddi hesabının olmadığı gördü. Tahmin etmiyordu bu kadar kalabalık olacağını. Herhalde tanıdık dostların çoğu şehirden gelmişlerdi. Bir çok insanın giyim kuşamı onu gösteriyordu.

Kalabalığın içinden biri Ekrem'e dönüp bakınca bütün kafalar senfoni uyumu içinde ona çevrildi. Bir kaç kişi ayağa kalkıp Ekrem'in yanına geldi. Bunlar okul arkadaşlarından Rıdvan ve Eyüp'tü. Eyüp "Hele hoş geldin Ekrem. Seni aramızda görmek büyük şeref. Gelişin düğüne rastladı. Büyük şans. Az sonra helva yemeye oturacağız dedi ekledi. Bu yanımda ki damat adayı. Adayı diyorum çünkü damadı elimizden kaçırmazsak. Ben sadıcım."

Neşe içinde Ekrem ve iki okul arkadaşı etraflarına Ekrem namına selam verip oturdular. Az sonra sahneye Eyüp ve Rıdvan davet edildi. Eyüp yanına Ekrem'i de sürükledi. Ekrem iyi stil kaşık havası oyunu bilirdi. Temposunu bir misafirin ağır başlılığı ile yavaş tuttu. Yirmi dakika boyunca boş alanda Ekrem ve iki arkadaşı tepindi durdu. Göbek attılar, ellerini şıklatarak uyum içinde eğildiler büküldüler.

Orkestra yeni bir şarkıya başladı. Anamur Yolları'nı çalmaya başladı. Bozkır kaşık havasına dinleyen düğün misafirlerinden çoğu kişi alana girip göbek atıp oynadı. Şarkı bitiminde solist "Sayın misafirlerimiz, havaya silah sıkma konusunda dikkatli olun. Köyümüzde polis karakolunun olmadığı bilinciyle aşırıya kaçmadan havaya sıkabilirsiniz. Şimdi helva yeme sürecine geçiyoruz. Buyurun masalara." Dedi.

Otuza yakın masa kısa sürede doldu. Ekrem ve iki arkadaşı aynı masaya oturdular. Köylüler sıcak dağıtılacak helvalarını özlemle beklediler. Helva demişlerdi ama bir sürpriz yapılmıştı. Helva yanında etli bulgur pilavı da dağıttılar. Düğündü bu, her türlü sürpriz olurdu.

Ekrem evine geç saatte gece birde geldi. Artık çantasında ki hazineyi açabilirdi. Çantasının içindeki viski şişesini çıkardı. Kapağını açtı. Yudumlamaya başladı. Şişenin üçte birini bitirince içmeyi bıraktı. Kapağını kapatıp çantasına geri koydu.

Yatak odasına girdi. Divanına uzanıp sırt üstü yattı. Bugün her şey güzel gidiyordu. Rüyasında İrem diye gördüğü kız aklına geldi. Kızı ne kadar da Kız arkadaşı Banu'ya benzetmişti. Acaba İrem onun göbek adı mıydı. Bu sorgu keyfini kaçırdı. Gerçeği öğrenmeden de keyfinin yerine gelmeyeceğini hissetti. Cep telefonunu eline aldı. Sarhoş hali ile Banu'ya ne yazdığını bilmeden mesaj gönderdi. Az sonra cevap geldi. "Seni beni kim parçaladı. Ne demeye çalışıyorsun Ekrem?"

Ekrem yazdığı mesaja bakınca şaşta kaldı. "Banu benim yazdığı belli ama bu mesajı ben vermedim ki." Diye yazdı. Bir an korku içinde titredti. Bir şekilde reptilianlar devreye girmişti. Rüyası sahte olamazdı,

gerçeklik payı içeriyordu. Ekrem mağaradan evine nasıl geldiğini bilemezken yabancı mesajın içinde bazı kayıp halkaları çözmeye başlıyordu.

Düşünde parçalara ayrılmıştı. Peki neden acı hissetmemişti. Yoksa acıyı hissettirmeyecek bir iksir mi içirmişlerdi. Evet yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Önce devasa boyutta ışık saçan bir sandık. Sonra kadife gibi hissettiği mavi fosfor ışığı yansıması. “Dur elimi dokunmadan önce bana seslenenleri de hatırlıyorum. Hatta bir balıkhanedeymişim gibi kokuda gelmişti burnuma.” Diye söylendi Ekrem.

Banu’ya “Biraz içtim. Ne yazdığımı bilemedim. Kusura bakma.” Diye yazı gönderdi.

Banu’dan kısa bir yanıt. “Çok mu dertlisin?”

Ekrem “Dertli değilim aksine çok mutluyum. Ama sebebi ne bir türlü bulamıyorum. Şey soracağım. Senin göbek adın var mı?”

Banu “Evet var. Göbek adım İrem. Bunu bana babaannem koydu. Köyde halen İrem diye bilinirim. Sen de bana İrem diyebilirsin.”

Ekrem “Tamam seni özel isminle çağıracağım. Şey diyorum, sen bugün hiç rüyanda kötü bir şey gördün mü. Çünkü ben gördüm. Rüya ikimizle ilgiliydi. Rüya değil gerçek gibiydi. Seni ve beni karanlık bir salonda parçalara ayırıp bir cihazda birleştirdiler. Bu bir çeşit kutsamaymış.”

Banu “Ne tesadüf aynı rüyayı bende gördüm. Beni karanlık bir salona ayna gibi şeyin içinden geçirerek getirdiler. Yere yatırdılar ama sarhoşmuşum. O zaman korkmadım. Kulağıma biri ‘bu eşığı de geçersen süper zeki olacaksın’ dedi. Sonrasını hatırlıyorum.”

Ekrem “Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Seni de uykundan uyandırdık. Sonra yine görüşürüz.”

Banu “Ben uyumuyordum. Film izliyordum odamda. Sen tez hazırlıyordun. Nasıl gidiyor bitirme tezin?”

Ekrem “Bir kaç sayfa yazabildim. Yazım elli sayfayı bulunca bitecek. Biliyorsun anlatmıştım sana.

Köyümüzde mağara var. İlkel insanların mağara duvarına çizdikleri resimler var. Tezimde o resimleri baz alıyorum.”

Banu “Halimize şükretmeli değil mi Ekrem. Düşünsene bir neandertal kahvaltı nedir bilmez. Zavallılar av peşinde ne çileler çekmiş. Sonra soyları da tükenmiş.”

Ekrem “Bir kitapta okumuştum. İnsan geninde cüzi de olsa neandertal harfleri varmış.”

Banu “Olması yüksek ihtimal. Çünkü aynı gezegende yaşıyoruz. Ve bir homosapience ile karşılaşmaları mümkün. Bir homohabilis olmadığımı şükrediyorum.”

Ekrem “Günümüz için şükredebilirsin ama homohabilis döneminde doğası itibari ne yaşayacağı plan şuuru yok. Şuuru açık ama ona kendi halinden öğrendirecek hiç bir materyal yok. Doğa o dönemle her şeyi ile önlerine serilmiş. Bundan daha ötelere istemeleri içgüdü inançlarını kapsar.”

Konuşmaları güzel gidiyordu. İşte Ekrem’in en çok sevdiği şey. Konuşacak bir şeylerin mutlaka

olmasıydı. Konu nereden nereye geldi diye Ekrem hayıflanmadı. Bir aşk sözcüğünü de esirgemedi. “Seni seviyorum aşkım.” Yazdı gönderdi.

Banu “Bende seni seviyorum.” Yazdı.

Mesajlaşmayı bıraktılar. Ekrem saatine baktı. Çok geç olmuştu ama hiç uykusu yoktu. Sanki yeni bir uykudan uyanmış gibi zindeydi. “Belki reptilianların bir müdahalesi.” Diye düşündü. Kendilerinde olanı ona veriyorlardı. Ezoterik bir inanışta yer altında yaşayan varlıkların hiç uyumadığını ve uyumanın güneşten kaynaklandığını, aslında karanlık bir dünyaya uykuyu güneşin getirebileceğini okumuştum.

Yerinden doğruldu. Ayağa kalkıp çalışma odasına doğru adım attı. Odasından kapısı kapalı olduğu halde yoğun bir ışığın geldiğini gördü. Korkmayacaktı. Korku ile başa çıkılmazdı. Kapı kolunu indirdi. O an o yoğun ışık aniden kesildi. Bilgisayara baktı. Çalışır vaziyetteydi. Ekrem açık bıraktığını zannetmiyordu. Hemen masasına oturdu. Maususu ile word dosyalarının bulunduğu klasörü açtı. Derin bir 'oh' çekti. Yazmaya çalıştığı tezin word belgesini açtı. Dosya az sonra açılınca şaşkınlık yaşadı. Elli sayfa tutacak tezi tamamlanmıştı. Tezi başlangıcından itibaren okumaya başladı. Okuması bir saati buldu. Çok harika ve bilimsel yazılar olduğunu gördü. Tezde konu değişikliği de yoktu. Ekrem'in üzerinde çalıştığı argümanları içeriyordu. Bir reptilian yapacağını yapmış insanlar için gizem olan mağara resimlerinin hikayesini bir bir açıklamışlardı. Ölümsüzdü reptilianlar. Haliyle neandertallerin hayatına dokunmadan onları gözlemleyip kayıt altına almışlar, gerekli bilimsel verileri word dosyasına aktarmışlardı. Reptilianlara teşekkür etmeliydi ama gitmişlerdi. Onun yerine karşılaştığı reptilian kralına rabıta yapmayı seçti. Yerinden kalktı. Odadaki divanın üzerine oturup bağdaş kurdu. Başını kalbine eğdi. Gözlerini kapattı. Ve adının Enmeenluanna olduğunu tahmin ettiği reptilian kralına rabıtaya başladı. İçinden "Destur ya Enmeenluanna." Dedi. Kralın kalbinden kendi kalbine çay rengindeki kırmızı nurun aktığını düşünmeye başladı. O an zihnine görüntüler geldi. Kral ona sesleniyordu. "Ne arıyorsan bizde hepsi var. Biz reptilianlar siz insanların ölüm enerjisi ile besleniriz. Nasıl dersene bir insan öldüğünde kuvvetli miktarda ölüm ışması yapar. Biz öldürdüğümüz insanlara yeniden can vermeyiz. Ama sen ve İrem özel kişilersiniz. Sizin ruhlarınız çok kadim bir geçmişten geliyor. Bu zamana kadar reenkarne ola ola geldiniz. Reenkarnenizde reptilian olmanız da var. Evet reptilianlar ölümsüz ama bir istisna dışında. Bir reptilian insan olmaya çok heveslidir. Dileyen reptilian ölüm seçeneğini kullanabilir. Siz de öyle yaptınız."

SON

Tuna M. Yaşar